

maal at fremme, den „funde og harmoniske Ud-
vikling“ i vort Land. (Hør! fra Tilhøvepladsen.)

Formanden: Seg maa anmode de ærede
Herrer Tilhøvere om at forholde sig rolige.

Ville: De to følgende Sager vare de geist-
lige Love om Præsternes Lønning og Præsteemb-
dernes Besættelse. Disse Loves Historie er bleven
refapituleret for kort Tid siden i Anledning af
Dagsordenerne, og der er mindet om, at i alt
Fald den ene af disse Love har ligget for i en
saadan Skikkelse, at der kun var en Haarsbreeds
Forskjel mellem Sagens heldige Tilendebringelse
og dens Forkastelse, og der er fremdeles blevet
mindet om, at paa disse Omraader kan det ikke
siges, at Regjeringen er uwillig til nogen Reform,
al den Stund den hele Sag først er bragt i prak-
tisk Skikkelse af den samme Mand, som nu er
Kultusminister, og som det ganske vist er hans
Bemyttelse af Initiativet, som det skyldes, at disse
Spørgsmaal overhovedet ere bragte ind i en Form,
som har gjort en praktisk Løsning mulig, medens
man tidligere Nar efter Nar har forgyæves søgt
at komme bort fra det Bestaaende og det selv i
den korte Stund, da man troede at have et Mini-
sterium, som var et Udtryk for Venstres egne An-
skuelser; thi aldrig er nogen Reform bleven stær-
kere fordømt, end Præstebesættelsesloven blev det af
den Kultusminister, der var udgaet af det Parti,
som ogsaa den Gang raadede over Folkethingets
Flerthal. Men begge disse geistlige Love have jo
ogjaa været inde i Landstinget, og vi vide ganske
nøje, hvad Landstinget vil gaa ind paa i dem
begge. Vi vide ogsaa ganske nøje, at Regjeringen
er villig til at arbejde hen til en Løsning af disse
Spørgsmaal, men ikke ser sig istand til at bære
Ansvar for den Løsning, som de Herrer ville
have. Der er af og til en underlig Misforstaaelse,
som gjør sig gjældende fra de Herrer Side, naar
de saaledes se bort fra, at Regjeringen er stillet
anderledes til slige Love end vi Medlemmer af
Folkerepræsentationen. Medens vi nu og da kunne
gaa ind paa et Forsøg, selv om vi finde, at det
er lidt dristigt vovet, i Saab om, at det dog i den
praktiske Gjennemførelse skal blive halvt vundet, og med-
ens vi stundom nødsages til at stemme for Forslag,
som ikke kunne siges at være det fulde Udtryk for
vor Overbevisning om det Rette, ja ofte for Ring,
som vi selv misbillige, for at vedkommende Sag
dog kan komme frem og modtage sin videre Be-
handling paa et andet Sted, saa er Regjeringen
saaledes stillet, at den har først og fremmest at
værge om det Bestaaendes Ret, at iagttage det
Heles Interesse, og at dens Ansvar er et andet
end det, som hviler paa os her i Forsamlingen.
Skulde det lykkes de Herrer ved Hjælp af denne
Adresse eller andre Skridt, som kunne følge efter,
at gjøre den i Veie saa korte, men i Betydning
saa vanskelige Vandring fra deres Plads op til

hine to Borde, saa vilde de hurtigt og snart føle,
at det er et ganske andet Ansvar, som hviler paa
den, der fra Regjeringens Sfære skal gennemføre
en Reform, sammenlignet med det Ansvar, man
kan have ved at stille op i en Udtalelse — om
den saa er understrevet af nok saa mange Parti-
fæller — 45 Punkter, hvori man i korte Sætning-
er omstøber det hele Samfund, eller ved at ind-
bringe Lovforslag af den ene eller den anden Art.
Den, som skal udføre Reformen og bære Ansvar-
et for den lige overfor Kongen, Landet og Hi-
storien, har Krav at stille og Fordringer at gjøre,
som ligge noget udenfor det, som vi blot og bart
kunne tage fra vort Sæde, som blot udgjørende
hver for sig en Hundredebel af Forsamlingen. —
Den sidste af Dagsordenerne knyttede sig til
Spørgsmaalet om Vallsø og Bømmetofte. En par-
lamentarisk Kommission har været nedsat af denne
Forsamling, og Kommissionen har afgivet Be-
tænkning, som spalter sig mellem et Flerthal paa
5 Medlemmer og et Mindretal paa 4 Medlem-
mer. (Winther: Det er feil!) Nei, det ærede
Medlem kan være overbevist om, at det er fuld-
stændig korrekt. At det Mindretal igjen delte
sig i to Dele, er Spørgsmaalet ganske uvedkom-
mende; vist er det, at der er 5 Medlemmer af
de 9, som anbefale en vis Løsning af Vallsø- og
Bømmetofte=Spørgsmaalet; medens Resten stod
imod. Denne Sag bringes derpaa frem i Form
af en Forespørgsel. Ministeren svarer, at han
kan ikke gaa ind paa den Opfattelse, Flerthallet
har gjort gjældende, at han maa anse det for ube-
rettiget at gaa den Vej, som Flerthallet anbefaler,
og dette er da nok til at stille en Dagsorden op,
der siger: Dette Spørgsmaal kan ikke ventes „til-
fredsstillende“ løst af den nuværende Regjering,
og altsaa gaa vi over til Dagsordenen. Men
er der da virkelig ikke nogen anden Prø-
velse, som kunde siges at være nødvendig,
først man saaledes kaster et Ansvar over paa
Regjeringen, end den, som er foregaaet af de 5
Medlemmer i den parlamentariske Kommission og
senere er godkendt af de Herrer, som sidde her i
Flerthallet. Ere disse Medlemmer da i den Grad
Udtrykket for, hvad der skal ske i Staten, at naar
de have talt, er det givet, at saaledes skal det
være, eller er dog ikke et Spørgsmaal som det om
Vallsø og Bømmetofte stort, vigtigt og indvirket
nok til, at det i alt Fald burde indsendes til det
andet Thing, for at man kunde faae at høre dettes
Mening om et saadant, netop efter de Udtryk, der
ere faldne, ganske vist i Retsfæren indgribende

Rettelse.

Sp. 3635, R. 7 f. o., „Grundsætning“ læs: „Grund-
stemning.“